

Lång väg framåt

Tomas Andersson Wijs nionde album bottnar i uppbrott, både dess mörka och mer hoppfulla aspekter. Vid en serie nedslag under ett halvårs tid följde Mattias Dahlström skivans tillkomst.

TEXT: MATTIAS DAHLSTRÖM FOTO: LINA HASKEL

Fashion Police, Stockholm, 28 januari

ALLT KAPITAL SOM pumpades in i IT-företag under boomen i skarven mellan nittio- och nollnolltal försvann inte ned i mörka hål. En del återinvesterades i annat än pingisbord och flipperspel som sedan återkallades eller såldes ut när luften gick ur bubblan. På Kungstensgatan, bara runt hörnet från Rådmanstans tunnelbanestation, uppgången mot Handelshögskolan, ligger ett bevis för det. En oansenlig port leder in till en korridor, som går ned till något som liknar en källare med rader av nät-beklädda förråd och vidare ännu längre in och ned i huset tills man till slut står vid en tung vit ståldörr. På andra sidan väntar Fashion Police-studion. En underjordisk grotta där IT-entreprenören Niklas Nellidal har köpt in ypperlig utrustning med rockhistorisk patina. Mixerbordet användes under inspelningen av Pink Floyds »The Wall«, equalizers har hämtats från den klassiska Columbia-studion, i ett par av mikrofonerna har Frank Sinatra sjungit och även Joy Division har tidigare nyttjat delar av det inköpta materialet. Har man dessutom minsta antydning till stränginstrumentfeti-schism är det lätt att börja dregla över alla tju-siga fyrtio-, femtio- och sextiotalsgitarrer.

Just den här dagen i kontrollrummet håller Tomas Andersson Wij upp en liten bourbon och diskuterar med producenten Tobias Fröberg om hur det singer-songwritersound från den amerikanska västkustens sjuttio-tal Andersson Wij tänkt sig för låten ska uppnås. Sångaren står mitt i rummet, producenten sitter på en stol vid mixerbordet, man kan se deras kroppsspråk, Andersson Wijs lite mer återhål-let, Fröbergs något yvigare, reflekteras i glas-rutan som ger en vy in i den avlånga studio-kammaren.

Förutom duon är det lilla kontrollrummet fyllt av musiker, kompisar och ljudteknikern Sven Johansson. På bordet vid den lilla soffan står det vid sidan av bourbonflaskan också mi-

neralvatten, vingummin och frukt. Det är upp-sluppen stämning – »skönt att vi har ett avslag i den här låten, då kan vi spela den i Nyhets-morgon«, skämtar Andersson Wij till exempel – och förmodligen alldeles för lite syre i Fashion Police.

Inspelningen av Tomas Andersson Wijs nionde album har inletts.

Tomas Andersson Wijs lokal, Stockholm, 22 augusti

KLIVER MAN RAKT in i Tomas Andersson Wijs arbetslokal, ett studentlägenhetsstort rum en trappa upp på en innergård på Åsögatan, är det första man ser ett »Mad Men«-snyggt skriv-bord i mörkt trä. Det skulle vara dominerande i vilket annat rum som helst, men börjar man se sig omkring dras blicken väldigt snabbt snarare åt den välanvända svarta flygel som står snett mitt emot skrivbordet. Det oerhört vackra instrumentet brukade tillhöra en av våra största vissångare. Olle Adolphson. Olles bror, som har haft hand om pianot efter artistens död för tio år sedan, var inför försäljningen angelägen om att det skulle hamna i rätt händer. Artisten som sitter i en soffa vid fönstret har det.

– Jag har alltid varit mer intresserad av Olle Adolphson än Evert Taube, säger Tomas Andersson Wij ett drygt halvår efter att han började spela in och någon vecka efter att skivan mastrats. Taube var en person som fabulerade ihop historier och lögner om sitt äventyrliga liv och man känner att det är hittepå, även om han så klart har gjort fantastiska grejer. Medan Olle är mer... kärv. Säger som det är, på ett sätt som jag fryser mycket mer på.

»Mörkrets hastighet«, vilket är namnet skivan nu har fått, är också ett album som säger som det är. Om ett uppbrott, om att vara ensamstående med ett barn, om att vakna på en fyrtioandra födelsedag, se ut genom fönstret och se familjer, andra familjer än den man själv

hade för inte så länge sedan, gå förbi utanför fönstret. Om sorg, acceptans och – ett stilla hopp. Det är en lågmäld skiva textmässigt, där Tomas Andersson Wij försöker hitta fast mark i tillvaron igen och skapa en ny vardag.

Samtidigt är musiken förföriskt lyxig och direkt. »Santa Monica« är solvarm västkust-rock. »Gå rakt fram och över husen« är med en Byrds-aktig gitarr och gästspel från Peter Morén bland det poppigaste Andersson Wij har gjort. »Nu dör en sjöman« är en ligga under täcket hela dagen-varm och nykär pianoballad. **Förstår du om jag tycker att »Mörkrets hastighet« på samma gång är din mest lätt- och svårtillgängliga skiva?**

– Nej, hehe, inte egentligen. Förklara.

Musiken är så fin och mjuk och går väldigt snabbt direkt in, men texterna är rätt mörka. Håller du med?

– Både och. Textmässigt är det här min enklaste skiva. Jag har aldrig skrivit så rakt som jag gör i till exempel »Långsamma dagar i Stockholm« om det lilla livet som har varit så närvarande för mig under tiden som jag jobbat. Det faktum att jag har varit ensam med ett barn under halva tiden och försökt lära mig det här nya livet har självklart präglat den. Att skriva om långsamma eftermiddagar med korb och barnprogram utan att hamna i en opoetisk diskbänksrealism har varit intressant. Det var samma utmaning som när jag började skriva politiskt: Hur gör man politiska texter som inte känns skrivna på plakat, hur gör man politiken poetisk? Det finns inte så mycket abstraktioner på den här plattan.

Man hör ju också att det inte är något becksvalt skilsmäsoalbum, att det finns hopp. För mig är det mer som att mörkret sipprar igenom här och där.

– Jag har tänkt lite på hur det är att lyssna på den här skivan om man själv inte har barn och man själv inte har separerat med ett barn. Det måste vara en annan upplevelse. ▶

Vid Olle Adolphsons gamla flygel.

I den centrala »Orden i vinden« sjunger Tomas Andersson Wij »vi sitter på sängen med vår son/och förklarar så enkelt vi någonsin kan/ men inga ord kan skydda oss nu/och ingenting vet vi om hur det tog«. Det är direkt hjärtskärande. Samtidigt finns det en väldigt klarsynt acceptans kring uppbrottet och en vilja om att gå vidare – »orden i vinden säger att här tar det slut/orden i vinden säger 'kasta er ut'«.

När jag satt med i studion en dag sa du till Tobias att du ville spara rösten under »Orden i vinden« för att låten betydde så mycket för dig.

– Jag kunde inte ens sjunga den där låten de första gångerna utan att börja gråta. Jag har till och med suttit här i lokalen och spelat låten för en producent, en helt ny person, och tvingats avbryta.

Det känns väldigt vuxet att skriva om sådana ämnen. Rockmusiken är inte alltid så mogen.

– Fast för mig har det aldrig funnits någon motsättning mellan att skriva om vuxna ämnen och spela rockmusik. Det var länge sedan rocken handlade om att ha skinnpaj och vara ute sent. I dag är rockmusik västvärldens folkmusik och alla under sjuttio lyssnar på den. Det finns en enorm frihet i dag. Jag vill alltid skriva om var jag är i livet just i stunden. Att klänga mig fast i en livsenergi jag hade när jag var sjutton känns lite fänigt när jag är fyrtio-två.

Hur orkar man ens skriva under ett uppbrott?

– Det är svårare att skriva under kris och depression, för då är det svårt att få något gjort över huvud taget. När jag mår dåligt förkastar jag alla mina idéer, jag har liksom ingen kontakt med mitt omdöme. »Mitt barnsliga leende« tycker jag har en av de starkaste melodierna på skivan och den hittade jag av ren slump i min Iphone. Jag hade ratat den för att den skrevs under en sådan period. Sedan återupp-

täckte jag den när jag satt på bussen och hade kommit ur den mörka bubblan och lyssnade igenom gamla grejer. Det var ju en så gott som helt färdig, väldigt bra, melodi, som jag bara hade förkastat. Varför? Jag har ingen aning. Tack och lov hade jag sparat den.

– Jag skriver bäst när jag mår bra. Då har jag heller inga problem att skriva om jobbiga saker, det är nästan lättare att komma i kontakt med de känslorna, när man har kommit ut på andra sidan. Man ser på det klarare och har inte det där tunnelseendet. Den här skivan handlar om ett uppbrott och de dubbla känslor som finns i ett uppbrott. Förtvivlan, skuld-känslor och skit men också en känsla av lättnad. Det är det jag tycker är det bitterljuva i skivan: det finns både det här mörkret som du hör och en nystart.

Du beskriver det fint i avslutande »Nu dör en sjöman« där du sjunger om att »ett skitår är slut och huden kring hjärtat är tunn«, men man kan ändå känna att det är på väg att läka, att det blir bättre.

– Ja, precis, och för mig finns det alltid något hoppfullt i att erkänna att saker är som de är. Även om det är tungt finns det bara i själva erkännandet ett hopp. Mitt favorit-Jesus-citat är »sanningen ska göra er fria«. Jag tror verkligen på det.

Fashion Police, Stockholm, 3 februari

»ERKÄNN ATT DU är ungefär två minuter från att ringa bröderna Rongedal«, säger Tomas Andersson Wij och flinar i riktning mot producent Johan Bertling efter att ännu en tagning av »Sångerna« har misslyckats. Bertling har tagit över efter Tobias Fröberg och har både en annan produktionsstil och personlighet än den mer impulsive föregångaren.

Andreas Mattsson, Andersson Wijs låtskrivarpartner då och då, har suttit på en stol utanför kontrollrummet och spelat gitarr med samma spröda skevhet som på »Power

Ballads«-EP:n hans Popsicle spelade in för ungefär tjugo år sedan. Nu kämpar han med att komma upp i den stegrande falssett som körpartiet i refrängen kräver.

Till slut får Mattsson ordning på stämman och låten om musikens upplyftande, helande kraft låter som den ska. »Vilken gosskör«, konstaterar en nöjd Berthling.

Tomas Andersson Wijs lokal, Stockholm, 22 augusti

– **JAG HAR UTSATT** mig för kaos, säger Tomas Andersson Wij. Delvis för att jag kände att jag behövde det. »Mörkrets hastighet« är min nionde skiva liksom, jag kan inte gå omkring och spela säkert hela tiden. Jag måste öppna mig för osäkra grejer ibland, måste ta risker. Mina låtar är så strukturerade att de mår bra av det.

Under sommaren har Tomas Andersson Wij, för första gången i sitt liv, börjat gå och spela tennis någorlunda organiserat (tillsammans med artisten och tennisläraren Jonas Lundqvist, känd från Bad Cash Quartet, Jonas Game och solokarriär). Till hösten ska han också ta pianolektioner för att bättre kunna använda Olle Adolphson-flygeln.

Om man vill går det att koppla de här små förändringarna i vardagslivet till den musikkarriär där han ofta har provat nya saker. Tomas Andersson Wij har bara väldigt sällan fått uppmärksamhet eller beröm för det. I rockmusiken och rockjournalistiken är det de stora, allra mest iögonfallande förändringarna – Madonnas ständiga stilbyten, David Bowies lek med alter ego, Blur eller Primal Screams återkommande metamorfoser, Kanye Wests plötsliga steg in i blödig electropop – som märks och hyllas, sällan de mindre, men på sätt och vis minst lika modiga eller häftiga, kursändringarna.

Läser man gamla recensioner av TAW-skivor är ord som »trygg« och »säker« vanligt före-

kommande, inte sällan med en lite negativ klang. I själva verket har Tomas Andersson Wij, särskilt på senare år, experimenterat mer än många debutanter gör, mer än många uttalat »väghalsiga« artister. Även om han gjort det inom en ganska satt struktur och utan att skriva det på lyssnarnas näsor.

På föregångaren »Romantiken« inledde han – eller kanske egentligen återupptog, duon känner varandra sedan gammalt – ett djupgående samarbete med nämnde Mattsson. Inte helt vanligt i en singer-songwritergenre där artisterna helst ska skriva låtar på sin kammare och sedan spela in dem solo på akustisk gitarr. Gärna i en så ödslig studio att man kan höra ensamheten studsas mot väggarna.

På »Mörkrets hastighet« har han inte bara fortsatt samarbetet med Mattsson, även om det inte är lika utbrett, utan dessutom, tvärtemot alla rockmusiken konventioner, samarbetat med ett flertal olika producenter. Utöver Fröberg och Berthling har också Emil »Loney, Dear« Svanängen och Johannes Berglund producerat.

– Jag och de flesta andra i min tradition arbetar bara med en producent, jag antar att det beror på att vi är väldigt mycket albumartister och strävar efter att få en sammanhängande helhet, men jag ville testa något annorlunda. När jag lyssnar på hiphopskivor är de oftast uppbyggda på helt andra sätt, med väldigt många olika producenter och sound inblandade. Ändå sitter de ihop. Dessutom gillar jag sällan de där plattorna som har superkonsekventa sound. Jag tycker det blir jobbigt när Tom Petty jobbar med Rick Rubin och det blir sjuttio minuter med snustorrt sångljud.

– Det handlar också om något slags artistiskt självförtroende: jag lutar på att mina melodier, texter och min röst räcker som ett slags röd tråd, att det till och med är lite skönt att det kommer in en Emil Svanängen, som är ute och

flyger lite, bredvid Johan Berthlings ganska strama sätt att producera. Jag tycker jag fick rätt i det. När jag lyssnar på skivan funkar den som helhet, förändringarna som finns hjälper till att det inte blir för tungt. Textmässigt är det här min mest tematiskt konsekventa skiva, alla låtar handlar om ungefär samma sak, då behövdes det en musikalisk variation.

Samtidigt har det funnits en baksida med experimentet. De olika producenterna har inneburit att han själv har blivit den som hela tiden fått se till helheten och se till så att det inte har spretat för mycket åt olika håll. Under en av dagarna i studion kallar Tomas Andersson Wij sin roll för »exekutiv producent«.

– Varje producent är ju lojal med sina låtar, jag är den enda som har haft något slags helikopterperspektiv – hur ska det här funkar ihop med det andra? Jag var nöjd med den förra skivan, som är ett klassiskt varierat album med både upptempo och ballader. Jag kände att jag ville fortsätta i den riktningen, »Romantiken« pekade ut en väg jag ville fortsätta på. De här skivorna sitter lite ihop. Även tematiskt – det är som två böcker som hänger ihop. Del ett och del två. Började lite ljust – och sedan skymmer det. [skratt]

Mest har du ändå arbetat med Tobias Fröberg, vad bidrar han med?

– Jag tror man vinner på att ha människor omkring en som fattar vem man är och vad man gör. Tobias är en sådan person. Som kan brotta ned mina idéer. Jag är inte jätteimpoverad av mina egna tankar kring produktion, även om jag nu har producerat en hel del på skivan, men det har varit i de fallen då jag verkligen varit helt säker på hur jag vill ha låten. Ofta är jag inte alls det.

– Du har själv sett hur Tobias är i studion: han är ju galen. [skratt] Skriker och håller låda. Det händer något i den där energin och yvigheten som ibland blir jävligt bra. Andra gånger

blir det kanske inte det, men då är han å andra sidan väldigt ödmjuk.

– »Gå rakt fram och över husen« och »Orden i vinden« är två låtar där jag står som medproducent på för jag har jobbat så mycket med dem efteråt, jag var liksom inte riktigt nöjd med grunderna. Det går väldigt snabbt att jobba ihop med Tobias och ibland är det skithäftigt. »Ikväll har du en vän i Malmö« är en förstatagning där han hade jättemånga coola idéer och man fattar inte vad allt kommer ifrån, han står i kontrollrummet och skruvar på något eko och gör distar medan vi spelar in låten.

När jag senare pratar med Tobias Fröberg på telefon bekräftas bilden av en mer strukturerad Andersson Wij och en mer impulsiv producent.

– Tomas vill utvecklas och testa nya grejer. Samtidigt som han är mer eftertänksam än vad jag är och måste smälta saker. Jag tror mycket på energi. Allt kan inte bli topp, men har man trycket kan man i alla fall hitta något att bygga vidare på.

Trots olikheterna har det, vad jag har sett under mina dagar i studion, aldrig uppstått något som ens liknat slitningar eller bråk.

– Jag tror inte att jag har rätt hela tiden och jag tror inte på att bråka, förklarar Fröberg. Jag har min vision med skivan, med min produktion, men jag tror faktiskt den uppnås bäst genom samarbete. Jag gillar dessutom att arbeta med artister som kommit en bit in i karriären, som Tomas. De vill ofta prova nya saker, få en nystart. Tomas är bra på att ta beslut på uppstuds.

Duon träffades när Fröberg var uppvärmare åt Andersson Wij under en turné, blev vänner och Fröberg producerade »Spår«, den Taw-skiva som kanske är mest lo-fi. Nu fick han chansen att göra en betydligt mer storskalig produktion.

– Tobias är en väldigt bred producent, säger Andersson Wij. På ett sätt också väldigt klas-

>> TOMAS ANDERSSON WIJ

sisk: han är bra både på sound och arrangemang. Ofta hamnar man i antingen eller. En del är bara intresserade av sound och lyssnar knappt på texterna. Tobias lyssnar på texterna och låter dem påverka produktionen och är väldigt lojal med sången. Det kännetecknar alla de här producenterna jag har jobbat med: de är lojala mot berättelsen och angelägna om att den ska komma fram.

Du har jobbat med Andreas Mattsson igen också, vad betyder det?

– Andreas får i gång mig. Jag kan tycka det är lite läskigt att ha ett tomt vitt ark framför mig, jag är ofta nästan deprimerad när jag ska börja skriva en ny skiva, nästan med en känsla av att jag inte kommer klara av det. När jag skriver med Andreas gör vi väldigt mycket väldigt snabbt: ofta gör vi en eller ett par melodier varje dag vi jobbar. I slutändan kanske det är hälften jag använder, ibland kanske ännu färre, men det är otroligt skönt att få i gång det flödet. Det är som en kran man drar i gång och så kommer det lite brunt vatten först och skakar lite, men sedan börjar det rinna på. Det gör också att jag går hem och börjar skriva på egna låtar. Han sa det bra själv: »När vi skriver ihop får man vara sig själv, men det blir ändå något helt annat.« Han breddar min musikalitet. Andreas är också väldigt prestigelös – ibland sitter han bara och coachar mig. Han blir nästan som ett slags redaktör. Jag är väldigt glad över att ha träffat honom. Jag skulle önska många låtskrivare i min tradition den möjligheten: att ta in en annan person, att kliva ned från elfbens-tornet och släppa in en utomstående musikalisk kraft.

Cosmos, Stockholm, 4 mars

COSMOSSTUDIÖN ÄR EN av landets mer klassiska inspelningsstudior. Sedan tidigt sextiotalet har den legat i charmtigt sömnliga Skärmarbrink ett par-tre stenkast från Globen, på Palandergatan parallellt med tunnelbanelinjerna mot Farsta och Skarpnäck. Abba har spelat in här, liksom Beyoncé, Bananarama, Britney Spears, Cat Stevens, Ed Harcourt, Gary Barlow, Jennifer Lopez, John Martyn, Junior M.A.F.I.A., Keane, Lady Sovereign, MC Eiht, Miss Dynamite, Rihanna, RZA och mer eller mindre varenda svensk artist under det senaste halvsekle eller så.

Cosmosstudion är också på många sätt och vis raka motsatsen till Fashion Police. Den ligger i närförort i stället för mitt i stan. Den ligger hyfsat tydligt markerad och lätthittad i marknivå. Och där grottlignande Fashion Police är liten och intim på gränsen till det klaustrofobiska är Cosmos ett vidsträckt, spatiöst studiolandskap i vitt. Bara kontrollrummet är nästan större än hela Fashion Police. Och själva studiokammaren är som en sjumannafotbollspå. Utrymmet behövs. En gång i månaden sitter tjuogoätta kungliga filharmoniker, under ledning av Erik Arvinder, här och gör orkesterarrangemang till popartister.

Tomas Andersson Wij är i Skärmarbrink av två skäl: en version av Ted Gärdestads »För kärlekens skull« ska spelas in till hyllningsskivan med samma namn, skira pianoballaden

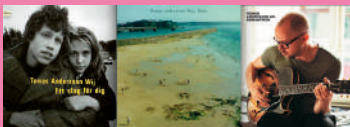
TAW-FAKTA

- Uppvuxen i stockholmsförorterna Sköndal och Fruängen
- På nittiotalet mest känd som journalist, med texter publicerade i bland annat Nöjesguiden, Pop och Svenska Dagbladet
- 2013 började Tomas ge liveintervjuer på Teater Brunngatan Fyra i Stockholm – under parollen »Tomas Andersson Wij pratar med« har han så här långt sammanstrålat med Sebbe Staxx, Kristina Lugn och Lars Winnerbäck, för att bara nämna några
- Skrev om Stina Nordenstams »And She Closed Her Eyes« i Sonic #69, numret om de bästa svenska skivorna någonsin

ALBUM

- EBENESER (1998)
- ETT SLAG FÖR DIG (2000)
- VI ÄR VÄRDA SÅ MYCKET MER (2002)
- STJÄRNORNA I OSS (2004)
- TOMAS ANDERSSON WIJ (2005)
- EN SOMMAR PÅ SPEED (2008)
- SPÅR (2010)
- ROMANTIKEN (2012)
- MÖRKRETS HASTIGHET (2014)

ska byggas ut med ett sobert stegrande stråkarangemang och valthorn, och den redan rätt storslagna västkustrocken i »Santa Monica« ska svälla ytterligare. Även »Långsamma dagar i Stockholm« och »Mitt barnsliga leende« ska få stråkar och horn. Tomas ser påtagligt nöjd ut när han lyssnar på resultatet i kontrollrummet.

Tomas Andersson Wij:s lokal, Stockholm 22 augusti

DET PERSONLIGA och tematiskt sammanhållna på »Mörkrets hastighet« gör att skivan

innehåller färre utblickar än på många av Andersson Wij:s tidigare album. Sverigeskildraren och omvärldskommentatorn har fått stå tillbaka.

– Det är ingen skiva för supervalåret 2014, nej, skämtar Andersson Wij. Men »Sångerna« och »Mitt barnsliga leende« handlar om att leva i både den stora och lilla världen. Det är vad vi alla gör. Jag sitter på kvällarna och ser BBC och CNN och tar in allt om norra Irak, Ukraina och Västafrika och är väldigt mycket mer intresserad av politik än när jag först började skriva låttexter. Ändå är det ju så att när sådana här saker händer i ens liv – att man separerar och blir ensamstående med ett barn – så är det en sådan kraft att ens liv handlar om det.

Den stora världen får vänta.

– Lite så. Men alltså, jag tycker det är jävligt skrämmande tider just nu. Jag undrar vad min sons hopp inför framtiden ska bestå av. Jag växte upp med en kulturell kurva som pekade uppåt, han under en förfallskultur. En apokalyptisk tid: klimatmässigt, geopolitiskt, ekonomiskt. Det ser inte så bra ut. Jag vill inte måla fan på vägen, men det är väl de flesta överens om. Det är mörka tider. Jag tycker det är närvarande på skivan, utan att jag säger det så mycket. Utan att för den skull säga att jag har skrivit en politisk skiva, som om det nu skulle vara något självändamål, det är ju så många som gör det nu ändå och gör det skitbra. Jag räkar vara i det här skedet i livet och det här är det enda jag kan skriva om.

Fashion Police, Stockholm, 12 juni

– **DEN HÄR KICKEN** som känns som ett hjärtslag – kan man köra bara den?

Vintern har blivit vår som blivit gråtrist tidig sommar. Tomas Andersson Wij närmar sig slutet av inspelningsen. Och han gör det så gott som helt ensam. Kontrasten mot de första dagarnas inspelningar med ett folkmyster i studion kunde inte vara tydligare. Under de allra sista inspelningsstimmarna är det bara Andersson Wij själv och ljudteknikern Sven Johansson i källarrummet.

Inte ens här, under den absoluta slutfasen, vill Andersson Wij gå förbi några stenar alls utan att först vända på dem och se vad som finns under dem, vad som kryper fram. Han pratar om tidiga Waterboys, om rytmen i Blurs »Girls & Boys«, om klangskillnaderna mellan pianot i studion och det han har i lokalen (inte Olle Adolphsons, det ska dröja ytterligare några veckor innan det levereras). Tillsammans med Sven provar sig Tomas Andersson Wij fram för att till slut ändå återgå till den ursprungliga tanken, till demoversionens enkelhet.

Låten kommer till slut inte ens med på »Mörkrets hastighet«, men just här och nu kämpar Tomas Andersson Wij med att vrida till den ett varv eller två. Allt för att den ska hitta en ny väg framåt. ■

»MÖRKRETS HASTIGHET« (RAZZIA/SONY) SLÄPPS 15 OKTOBER. BOKEN »GÅ RAKT FRAM OCH ÖVER HUSEN« (BONNIERS), SOM SAMLAR HANS LÅTTEXTER, SLÄPPS 28 OKTOBER.